

туй, което са казва правоучение или заключение на една басня. Съ други думи, този наш ритмачъ-пѣснопоецъ, въ послѣднѣто си стихотворение иска пакъ да са назландисва, че не му са пѣяло, защото *цырей* былъ ималъ, който сега *узрѣялъ*, и не знаемъ още каквы сѣнища бѣлува — се отъ *народны теглила*, види са, ами ? ! . . . И този, който пише тѣзи стихове тамъ, може ли, за Бога, да са каже человекъ съ здравъ разумъ, и дѣ — вѣтръ въ единъ журналъ като «Читалище» ! — *Дѣ Кудума дѣ !!* — И ный не можемъ си обясни това иначе, освѣтъ че мнимыйтъ този *народенъ мѣченикъ* може да си е побъркалъ ума, или пакъ тѣй му е дошло на гайдата, като си помислилъ поетътъ (?) да го покажи пакъ, каквото едно време въ «Читалище» (не помнимъ сега кой брой) съ твърдѣ ласкателното за него : «пѣйте, Славейковъ, пѣйте!» Но *не-ше-може*, струва ми са, да му са направятъ още веднѣждъ сѣщитѣ комплименты, защото сѣкый здравомыслящій и по между най привързанытъ му вече го е позналъ що е за поетъ, който си надѣва недостойно още и народното име. И ный слушама сега мнозина да казватъ, че онуй, което са писа тогава въ отговоръ на съчинителя на бѣдныя онзи *панегирикъ* къмъ г-на Славейкова, много са стои днесъ на самага него за послѣднитѣ му стихове въ 4 и 5 бр. на «Читалище». Тукъ читателтъ нека си при-